

Եղիշե Չարենց

Տաղ անձնական

Թողած Կարսում, գետի ափին, տուն՝ շինված անտաշ քարով,
Կարսը թողած, Կարսի այգին ու հայրենի երկինքը մով
Եվ Կարինե Քոթանճյանին անգամ չասած մնաս բարով
Ա՛նց են կենում հիմա օտար քաղաքների ճանապարհով:

Անց են կենում. շուրջս մարդիկ, շուրջս դեմքեր հագա՛ր-հագա՛ր.
Շուրջս աշխարհն է աղմկում, մարդկային կյանքն անհավասար.
Եվ ո՞վ կասի՝ ինչո՞ւ ես դու, և ո՞վ կասի, թե ո՞ր հասար,
Դեմքերը, ախ, բութ են այնպես՝ կարծես շինված են տապարով:

Գորշ, տաղտկալի ու խելագար երգ է կարծես այս կյանքը մի.
Ինչ-որ մեկի սրտում բացված վերք է կարծես այս կյանքը մի.
Եվ ո՞ւմ համար էլ ո՞ւմ համար կարոտակեց երգե հիմի
Սիրտս՝ լցված տարիների սեղմ արճիճով ու կապարով:

Բայց շուրջս թող որքան կուգե աշխարհը այս խնդա, ցնդի
Ես հաշմանդամ ու խելագար ու հավիտյա՛ն վտարանդի՝
Դեպի երկի՛նք պիտի գնամ, դեպի եզերքը Ամենտի
Ին՝ բա՛րձր, հին ու աստղային երազների ճանապարհով...

Ու էլ ամե՛ն մեղքի համար սիրտս հիմա ունի ներում.
Պիտի անդարձ ես հեռանամ, պիտի գնամ՝ ա՛չքս է հեռում.
Թե Կարինե Քոթանճյանին տեսնեք Կարսի փողոցներում

Ասե՛ք նրան՝ Չարենցն ասավ մնաս բարո՛վ, մնաս բարո՛վ...

1919